

ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ ΟΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέγεια ἐκ τοῦ προηγούσυμφνου)

“Η Λουκία ἔξακολονθεῖ νὰ είναι στήν
ιδιαὶ σύρβην κατάπασι. Είναιν δὲ ἔχασε
τὸ γοῦμᾶ της. Είναι δοδαλὴ δῆτα πάντων.
Αὕτη τὴ στυγίην ποὺ γρόβη, δὲ ήλιος δημε-
υέσσα σὲ μὲλα πάποθεντι γοῦματιν. Σιν-
νεφα τερόβιτα ἀρχίζειν νὰ συεπίλουν
τὸ οὐρανόν. Θὰ ἔγουνε ἵστος καταιγίδα.

Κατέβηκα ώς τὴν πορείαν καὶ βρήκα
στὸ παγκύπιον τὸν συνθήκουμνον νὰ καρδι-
ποτε τάν άλλοκοτο ἔκεινον γεροναπικόν.
Μὲ χωρίστηκε καὶ ἄργιτε νὸν ρώμη μιᾶς τα-
σαγένειαν Τὰ χέρια τῶν δασάν παγωμένα.

Δεσποτικίς, δέν εἴλαμα καὶ τόσο κοχλά.
Νομίσω πώς πλησσόμενοι τῷ τέλος μων. Θύμο
πεθάνω! Α' πάδ προγέθεις ποὺ σας μιλεύσαντα
νιψ φωτείνουσαν καὶ νευρούσαν νὲ τόσην
ελαφρύτα, ή διάθετοι μων γάλλας Εἰσαντα.

ελπίνειται, η οποία συν μαζί γίνεται επανει-
προπάθητη ώς τόν προγρήγορως γι'
εφίνεις σέρνονται τη βάσιμη του.

Συντίνησης άκομη καὶ τὸν ἀντοπούλακα
ιε τὸ τηλεκανόνιο στὸ γῆρα. Μὲ βεβαιώσε-
σις πλησίεσται τοφεον τρικυμία. Συ-
γένοντας γυντούσσε ενα ἄλλοκότο πλοῖο μα-
χρον στὴν θάλασσα.

— Ἡ τοινυμία φτάνει, δεσποινίς, μηδέπι,
κι' αὐτὸν ἔχει κάτω—τὸ πλοῦτον
ἔχειν κατὰ ποιη τραβήσαι. Θά πλοτεύει
καπαπάνιον, πώς είνες ἔργων! Πηγανόν
τὸ τιμόνι του. Οὔτε γιδὴ τοιβάσει, σύντε
πλοῦτον ἄνων αὐτὸν ἐπὶ τέλων; Θά τὸν
δὲ βουλιάσει. Κι' ὅμος σ' οὐν τὸν ὁδοφορεῖν
μέσαν. Μιαντόριον

Huepolymen τῆς Μίχας Μεύρας

Αὐτηνομερδον. — Είμαι τοι φαραγμένη ναί ἀνήσυχος. Δὲν ξέπο τι να πω
·Αλλόκοτα ποάγωστα συμβαίνουν. Τα προειρηθῆται στὸ Θεό να δώσου
γαλήνη στὴ ψυχὴ μου, νὰ μπορέσω θα νρήψω, δη τι είδα^{καὶ} αἴκουστο.
Η καταγίς ποὺ μία απειλούσα απὸ τὸ διπόνεμα, έσπασε τὰ
κεράντια τοσούταν. Μέσα στην αίθουσα της πόλης, οι άνθρωποι
ταράζονται στην αίθουσα της πόλης, οι άνθρωποι ταράζονται στην αίθουσα της πόλης,

μεσάνυχτα τρομπτεκή. Μαύρις ή γη και ή θάλασσα και ό ουδανός κι' εγγείναν ένα. Σωστή Κόλασις!

Πολλοί είχαν μαζευτεί κοντά στην παραλία και πραγκολούθοι· σαν το δέλλοκτο πολοί πού κινδύνευσ. "Οπως και τό απέγευμα, πή γιανε δύο έφτανες και τό χτυπούσε δ' ἄνεμος και τό κώμα ἀπ' δλα τά μέρη λυσσασμένα. Φαινόταν ἐπι μιο κι' ἀκριβέοντο..

"Η τρικύμια πού μάς απειλούσαν από το άπηγματα πλοιάζει. Ο-λα είναι βρυχωμένη και μαργά. Αστροπές διασχίζουν τον άπειλη-το ούρον. Το παρόνδη λιπισθάνει ξεκαλούνται να ηκαμπωνεβά-ζη χωρίς κατεύθυνσι. "Ολοι δώδε πέρα λένε πάς θάνατο έρημο. "Άλλη-εξηγήσται δέν υπάρχει. "Ενα έρημο πλοιό το τέλογος σε τέτοια κλιμάκιο περιστέλλεται! Γιατί; Τι να συμβαίνει άραγε;

Κατά τὰ μεσάνυκτα συνέβη κατὶ ἀλλόκοτο. Βαθείᾳ ἀπὸ τὸ πέλαγος, ποδὸς τὸ μέρος τοῦ πρωσαδέου λιστιοφόρου, ἀκούσθηκε ἔξποντα κατὶ σᾶν πινγυνέον οὐδόλιατχότ, σᾶν κλάμα ποι γέμισε τὸν ἄέρα! Ἡ πάντας κατὶ ξῆροι ὅρι ἀνθρώπινοι, κατὶ ποὺ πάγωσε τοὺς κατοίκους τοῦ Οὐλύτουπι αὖτε φάζοι.

Εύθυνος αέμεσος ήσσοςτας ή ώ; την ωρα αυτή συγχρατημένη του χωμά. Καταγίγις δρμητική δέρνει τη γη και ξεροίζει τα δένδρα. Ή θάλασσα βρυχάται! Τα χύματα μοιάζουν με βουνά!..

Πικνή διμήλη σκεπάζει τα πάντα. Δέν βρέπει κανείς ούτε τη μύτη του. "Ολοι βρισκόμεθα στὸ πόδι.
"Απεφάσισαν νὰ χρησιμοποιήσουν τὸν μεγάλο πορθμόλεα τοῦ λιμένος. Πλέγουν τὸ φῶς του στὴν δημιεμένη θύλασσα, μήπως κινδυνεύσει κανένα πλοϊο, νὰ καθοδηγηθῇ ἀπαλλάξ.

Μάλις ή θάλασσας ἐφέτεισθηκε ἀπὸ τοῦ φωτὸς τοῦ προβολέως, διεκρίναμε πάλιν τὸ μιστηριώδες ἰστοφόρο νότο παραδένην μέσον τῆς λόσσου τῆς τριχυίσας. Φανεταὶ προματικῶς ἀπήνθεστο. Οὐ δυνατὸς ἀέρας ποῦ φιοῦ καὶ τὰ τεράνια στια κύματα τὸ σπρώγκων μὲν λιγιγώδῃ ταχύτητα πρὸς τοὺς βράχους τῆς ἀκτῆς. Ἐλπίς αὐτοῖς ταῦτα δὲν ὑπάρχουν.

Θὰ τρακάρῃ στοὺς βράχους καὶ θὰ γίνη θρύ-

σλα !

Δέν έξει κανείς διά προγονών δυστιγείς ναυαγοί επ' αὐτοῦ, δλλ' δῶλων οι γορδιοί σε οφγνηνται. Μᾶς παγή νει ή φρίκην! Κρατοῦν δι-
ποκώδη τὸ φῶς τοῦ προθίλλως επάνω του γάλ νὰ κοθοδηγηται. Δέν
δισκρινεται δμος ψυγή γεινητή επ' αὐτοῦ...
"Εξαφανίας άπονθησε πάλι τὸ φρικτὸ οφελιαστὸ διπό τὸ πέλαγος
και οι Επάνησησε δια μαζι διπό το

Προέρχεται ἀσφαλῶς ἀπὸ τὸ παράδοξο αὐτὸν πλοῖο...

"Η κατεύθυνσις τοῦ δῆμου, που φησά λιστασμένος, ἀλλότες κάθε τόσο καὶ τὴ ιστορίῳ παρασύρεται ἐδῶ καὶ ἔκει." Εγχι πλέον πλησίους σεινήν στοὺς βρόγυους τῆς ἀκτῆς. Περιμένουμε όπου μὲ σφιγμένη κορδιά τὴν κατεπερρηγή του. Έξαφανίσουμε συμβαίνει πάλι κάτια μνεύντων. Τὴν τελευταῖα στιγμή, τὸ μιστηριώδες ιστοφόρο, ἀντὶ να πέσει στοὺς βρόγυους καὶ να γίνη κρημάτια, κάμψει μιὰ γογ-γογη στροφά, σὸν να τὰ ὑδρογόνεν ἀφάστω γέρι, καὶ μπαίνει στὸ λιανῖν μὲ λιγνιθόδη τογύντα. Εἰναι πειδ μπρὸς σπὸ μέτιον πυρού. Διαγονούμε χαθαρός τὸ κατάστομα φωτισμένο ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ προ-βολέως. Κυντάζεις υπε πεσοφεγγοῦ καὶ ἔξαφα μίσι κρημνὴ φοίκης τεφύγεις ἀπ' ὅλων τὸ στόμα. Στὸ τιμῶν εἶναι δεμένος ἐνος νευρός. Καθὼς πλούσιο σκαμπανήσει, τὸ γρεζόν του, ποδναι οχυμένο μπρὸς στὸ στήθος, κοινωνιάρια δεξιά καὶ ἀριστερά!

Κρινείς ἄλλος δὲν φύλασσαι στὸ κατάστομα, "Οὐλό τὸ Οὐντηροῦ εἰνοὶ ἀνάστατο. Τὶ πλοῖον εἰναι σύντο ? ; Καὶ τὸ πεδιμένος τυμονίσ-
ογ του ποὺς εἰναι ; "Οὐλοὶ εἰναι ἐντροποι κοὶ συγκινημένοι. "Ἐνα-
πλοῦ κιθρωρώμενον ἀπό ενα νερζό δὲν εἰναι βέβαια μιχρό ποδάγμα.

"Ολος αὐτὸς καὶ" δισα θὰ διηγηθῶ πορφαράτο ἔγνων μὲ ταχίνητα
νι· ὁ τοῦ μέσου τῆς ταραχῆς τοῦ κόσμου, τῆς λίμνης τῆς τροκηλίας.
Τὸ πλούτον πορφυρῶντας στὸ λιμάνι ηὲ τὴν ταχύτητα ποὺ εἰδεπλεύσειν,
προστήσεις πάντα στὸν ἀμυνόθη ἀπὸ τὴν ὄνομάζουν· «Πέπι Σκάλ-
λη». Τὸ τροχοδιαιναὶ ήταν δύπτομο. Τὸ καταδίων ἐπαναῖν καὶ ἔπεισαν
ιε πάντα καὶ τὸ σκάρρας ἔτριξε ὅλην ληρῷ. Λέν εἴτελείσσοντα ὅρμη τῶν
διὰ τὰ πασὶ δοξᾶ καὶ μυστηριώδη. "Ἐξεφαντάσα πάπλ τὸ ἀμπάρι
τοῦ πλοίου ἀνέβηντας στὸ κατάστρωμα ἔνας τεράστιος μαυρὸς σκύλος.
"Ετρέξε πρὸς τὸ μπροστινὸν μέρος τοῦ πλοίου, πῆδης μ" ἔνα τε-
ράστιο πήδημα στὸν ἀκτὴν καὶ χάρηκε μέσα στὸ πυκνὸν σκοτάδι πρὸς
τὸ μέρος τοῦ νεκροταφελού..

Στὴν ὅστιν τῆς *{Πέρα Σκῆλας}* κανεὶς δὲν βρισκόταν τὴν ὥρα τῆς προσ-ορίζεται τοῦ Ιστιοφόρου.

Πρότως ἔτρεξε πρὸς τὰ ἐκεῖ ὁ λιμενοπύλαικ μὲ τὸν ἀποφύλακα, ἀφοῦ διέταξεν ἡνὶ μείνη τὸ φῶς τοῦ προβολέως ἐστραμμένο ἐπὶ τοῦ πλοίου γὰρ νὰ βλέπουν.

Ο Δικαιούλευ πήθησε στό κοπτάστρωμα πρότος κι' ἐπιλησίσεις στή πρώιμη, κοντά στὸν γενρό πενήντα δεκαεπίσην στὸ τιμώνι. Μόλις έσκυψε καὶ τὸν ἔξηπτενων, ωπιστοχώρισε, ἀφίσας κρουσγάνιν φύλκην.

Αὐτὸν μῆς ἔκαμε δύοτες νὰ ταργούθημε, εν τοῖς τοιστοῦ προγονοῖς που με πρόδε τὸ ἔκινον·¹ ἐπὶ τεριάσσημε στὸ πλατό. Οἱοι οἱ παριτάνενοι εἰναὶ ἔντροιοι, ἀλλὰ καὶ περίεργοι. Μόλις μπορεῖ νὰ τοὺς συγκρατεῖ ἡ ἀστυνομία.

Πληνούμενοι μὲν ἀλλοίς ρυζήν καὶ γιντίτζουμε τὸν μυστηριώδη νερόν τοῦ τιμονιοῦ· Ὁ ἀκτεφύλαιε εἰλεῖ δίκαιον νὰ ταραχθῇ μείνει τὸν ιδίτζερον. Στὰ διόδους την, πετρωμένα ἄπο τὸ δάνταν, μάτια του, ελανή ζωγραφισμένους δε πειδ ἀπεργοντας τρόμοις! Τὸ πόδισσαν του δελχεῖν ἐπίσης τὴ φρίξη τῶν τελευταίων του στιγμῶν... Τί ν' ἀντιχρουσούντας, εἰ τὸ τόσο τρομερό καὶ ἀπαίσιο καὶ πάγωσε καὶ πέθανε, ἄπο τρόμου;

Τὰ δύο του χέρια είναι δεμένα πάνω στὸ τιμόνι. Τὸ σχοινὶ ἔχει καρψεὶ τὴν σέρρα καὶ ἔχει επέσει ὡς τὰ κυναλα! μαζὲν μὲ τὸ σχοινὶ αὐτὸν ποὺ τὸ σφίγγει τὰ γέρια, ὑπέρσχει νύφω στοὺς βροσίοντας καὶ ξενὶ κυριολόγη ἐκ τοῦ δύπολα γορέματος ἔνας σταυρός. Τὸν σταυρὸν αὐτὸν σφίγγει ἀνάμεσα στὰ χέρια του ὁ νεκρός, σάν νὰ ζητῇ μπτὸ σύντον τὴν σωτηρία του...

Τί δὲ λόγοτα καὶ μυστηριώδη πρόγνωτα !
Ἐπέρι τὸν γενικὸν σημείωμα τῶν ἐν τῷ πλοίῳ πραγμάτων. Οὐ γιατρὸς δύστις ἔξιτος τὸν νεκρὸν τοῦ τιμονιοῦ, ἐβεβαίωσε πῶς ἔχει πεθάνει πρὸ δύο ἡμερῶν. Στῆς τοέπεις τοῦ πάνωπος βρήκαν μιὰ ἀδειῶν μουσικάλη καὶ ἔνα μάτσο γειρρόγραφα. Εἶνε, φασις εἴσπαν, τὸ ἡμερολόγιον τοῦ ταξιδίου, κρατημένο προχείρως.

“Ο λιμενοφύλαξ βεβαιώνει πως δενθρωπος αντίδει δέθηκε έκει μόνος του κι εσφιξε των κόμπους του σχοινιού με τα δόντια!

Τὸ πτῶμα ἐλύθη καὶ ἐτοποθετήθη εἰς τὸ νεκρο-

σκοπεύο μὲ πᾶσαν εὐλάβειαν. Κανεὶς δὲν γνωρίζει ἀκόμη τὸ τρομερό συνέβη σαδ πλοίο αὐτό, ἐν τούτοις ὅμως δοῖοι θεωροῦν τὸν νεκρό τιμονιέρη ώς ἥρωα, ἥρωα τραγικόν, ποὺ πέθανε πάνω στὸ καθῆκόν του...

Σταματᾶς ἔδως Θ' ἀναπαυθῶ καὶ θὰ συνεχίσω ὅταν μοῦ δοθῆ εὐκαιρία καὶ μάθω νεάτερα...

Δεπτομέρειαι σχετικαὶ μὲ τὸ μυστηριῶδες πλοῖον, δημοσιευθεῖσαι εἰς τὴν Ἔφημερίδα τοῦ Οὐίτεμπου, «Ημερογράφος».

Αὐτὸν οὐσιών τοῦν εἰνεὶς εἰσέτει κατασυγκεντιμένη μὲ τὸ ναυάγιον τοῦ μυστηριῶδες πλοίουν, τοῦ εἰσπλεύσαντος εἰς τὸν λιμένα μας, μὲ νερόν τὸν πηδαλιούχον του. Τὸ πλοῖον αὐτὸν εἶνας σκοῦνα Ρωσικήν. «Οπως ἔξηριθιεν ἀπολύτως πλέσον, προσήγειτο ἀπὸ τὴν Βάρανον καὶ καλεῖται «Δήμητρος». Δέν φέρει ἄλλο φορτίον, ἔκτος μερικῶν μεγάλων ἑυλῶν κιβωτίων, τὸ δοῖον εἶνας γεμάτη χῶμα. Τὰ κιβώτια αὐτὰ ἔστελλοντο πρὸς τὸν κ. Σ. Φ. Βίλγικτων, εἰς Οὐίτεμπον, Κρέσσεντ άριθ. 7. Ὁ κ. Βίλγικτων τὰ παρέλαβε, ἔχων ἐντολὴν νὰ τὸ ἀποστέλῃ εἰς Λονδίνον. Ο Ρώσος πρόξενος ἔλαβε ὑπὸ τὴν νόμιμον κατοχὴν του τὸ πλοῖον, πιληρώσας τα λιμενικά δικαιώματα».

* * *
«Ημερολόγιον τῆς Μίνας Μούρρεων
(Διάτασην γραφίας)

Ολοὶ στὸ Οὐίτεμπο μιλοῦν γιὰ τὸ μυστηριῶδες ἴστιοφόρο. Ἐρεύνηρων παντοῦ νὰ βροῦν καὶ νὰ περιμάλλψιν καὶ τὸν σκύλο, δὲ ποτὲ ο πήδησε ἀπὸ τὸ πλοῖο τὴν στιγμὴ τῆς προσαράξεως, ἀλλὰ δὲν τὸν βρήκαν πουθενά. Υπάρχει ἐν τούτοις ὑπογια πῶς ἔχει κρυφτῇ κάπου στὰ πέρι τοῦ νεκροταφεῖον. Ο σκύλος ἔνδον ἀνθρακεμπόρου τοῦ Οὐίτεμπο βρέθηκε σήμερα τὸ πρωὶ νεκρὸς ἔξαρτος τὴν πόρτα τοῦ κυρίου του. Ερεύνη ἔνα τρομερὸ δάγκαμα στὸ λαμπτὸν καὶ ἀλλο στὴ κοιλιά. Τὸν ἐφόνευσε, διπὼς λένε, τὰ νήκτα, κατόπιν ἀγρίας πάλης δὲ σκύλος τοῦ ἴστιοφόρου.

Ἄνθημερος δὲ βραδύτερον. — Τρέμου δῆλη, ἡ πέννα πέφτει ἀπὸ τὰ χέρια μου καὶ δεν μπορῶ νὰ γράψω. Θέσε μου, εἶνας δυνατόν! Σχετικῶς μὲ τὸ μυστηριῶδες ἴστιοφόρο ἀνεκαλύψθησαν φρικαστικαὶ λεπτομέρειαι. Σύνῳ τὰς γραμμάς αὐτάς καὶ τὸ αἷμά μου παγώνει ἀπὸ τρόμο.

Στὴ μπουνάκα ποῦ βρέθηκε στὴ τσέπη τοῦ νεκροῦ τιμονιέρη ποὺ ἡταν δεμένος στὸ τιμονὶ τῆς «Δήμητρας» ἔνα εἰδὸς χειρογάφουν ἡμερολόγιον, ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ διαβάσῃ κανεῖς ἀν δὲν ἀνατριχιάσῃ. Αναφέρει γεγονότα απότεταν, φρικαστικά. Φαίνεται πῶς ὁ δυστυχῆς τιμονιέρης ἔκρυψε τὸ ἡμερολόγιον αὐτὸν μέσα στὴ μπουνάκα γιὰ νὰ περισσεύῃ ἐν περι-

πτώσει ναυαγίουν καὶ νὰ γνωσθῇ ἡ τρομερὰ ἀλήθεια.
* * *
«Αντιγράφω ἔδωλος πρός λέξη τὸ ἱδιον τὸν ἡμερολόγιο.

* * *
«Ημερολόγιο τῆς «Δήμητρας»
(Ἀπό Βάρναν εἰς Οὐίτεμπο)

Γράφω τῆς γραμμές αὐτὲς γιατὶ συμβαίνουν μυστηριώδη πράγματα μέσα στὸ πλοῖο. Αποπλέσι ψημένης ἀπὸ τὴν Βίργινα στῆς ἔξ Ιουλίου, μὲ φορτίο μερικά κιβώτια χώματος. «Ανεμος λεβάντες, φρεσκος. Τὸ πλήρωμα ἀποτελεῖται ἀπὸ πέντε ναύτας, δύο ναυλήρους, τὸν μάγειρο καὶ ἐμένα (τὸν πλοίαρχον). Στῆς 11 Ιουλίου ἐμπήκαμε στὸ Βιστόρο. Πλήρης ταξίς ἀποπλέσιμων τὸ πάγκευμα. Στῆς 13 Ιουλίου ἔξηλθομεν πρὸς τὸ Αλγαΐον. Οι ναῦται φαίνονται συλλογισμένοι, χωρὶς νὰ θέλουν νὰ εξηγήσουν γιατί...»

Αρχίζει νὰ πάρει την κάποια ἀντίστηση στὸ πλοῖο. Οι ναῦται εἴναι παπιλονίοι ψιλαστόλυκοι ἐξηγούμενοι πολλές φρέσεις μαζί τους. Εν τούτοις βιστίζεις ἀδιάκοπη συλλογή. «Ο ναύληρος τοὺς ὀρτήσεις της συμβαίνει. Κινούν τὸ σταυρό τους καὶ δάν ἀπαντούντις τίτοτε. Αναγκάστηκαμε νὰ τιμορήσουμε ἔνα ἀπ' αὐτοὺς γιὰ νὰ ἔρθουν οἱ ἄλλοι στὰ σύγκαλά τους.

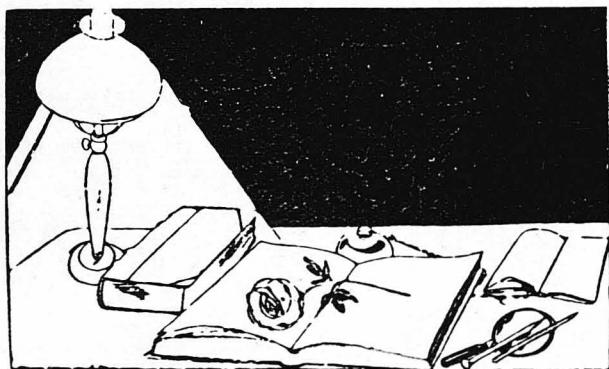
Στῆς 16 Ιουλίου, δὲ ναύληρος μοῦ ἀνέφερε πῶς ὁ ναύτης Πετρόφσκιν ἔχειται. Ισθη. Φύλαγε τη νύχτα τῷ βάρδων, τὸν ἀντικατέστησε κατόπιν ὁ Ἀβραμόπ καὶ ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτῆς δὲν ἔναντην πουθενά. Οἱ δόκιμοι τὸ πλήρωμα φαίνεται τρομαγμένοι. Λένε πῶς ἐπερίμεναν νὰ συμβῇ κατὰ τὸν παντούν τὸ σταυρὸν τους καὶ δὲν θέλουν νὰ ἔχηγμον περισσότερο. Κάτι τὸπος μέση στὸ πλοῖο. Ο ναύληρος εἶναι ἔξηρεθισμένος καὶ φοβεῖται μὴ συμβῇ καμία στάσις.

Χθὲς 17η Ιουλίου, δὲ ναύτης Ολύγρεον ἥλθε τρομαγμένος στὴν καμπάνα μου καὶ μοῦ εἶπε διτὶ ὑπάρχει ἔνας ἀλλότος δινθωπός μέσα στὸ πλοῖο! Νὰ ἀκριβῶς ποιά ἥσαν τὰ λόγια του:

— Φύλαγε τῷ βάρδῳ τὴν νύχτα καὶ ἐπειδὴ ἔρχεται εἰχα τρυπάσωει πισσὸς ἀπὸ τὸν πυγμαλονο τοῦ καταστρώματος. «Ἐξαφανίεις εἰδα ν' ἀνεβαίνει ἀπὸ τὸν ἀμπάρι ἔνας ψηλός μαυροντυμένος ἀνθρωπός. Βημάτιος λαγός στὸ κατάστρωμα καὶ ἐπειτα ἔγινε ἀπαντός. Ο δυστυχῆς Ολύγρεον μοῦ τὰ εἴπεν αὐτὰ τὸρέμοντας καὶ ωρδὸς ἀπὸ φύση.

— Αναγκαστικάμε νὰ ἐρευνήσωμε τὸ πλοῖο προσεκτικά, ἀπὸ τὴ πλάνη ώς τὴ πρώτην. Δέν βρήκαμε κανένα ἀπολύτως. Τὰ μεγάλα ἑύλινα κιβώτια δὲν περιέχουν πασὶ χῶμα.

(ἀκολουθεῖ)

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΔΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΑΣ ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

[Η Χρονογραφία τοῦ 1837 κινηματογραφικῶς]

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

ΑΙΓΑΙΟΝΙΟΣ (Συνέχεια)

— Ο κ. Α. Πάλικος διορίζεται ὑπουργός ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης. — Δημοσιεύεται τὸ Διάταγμα περὶ συστάσεως τοῦ Πανεπιστημού. — Διορίζονται καθηγηταί. Εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν: Μιχαὴλ Ἀποστολίδης, Θεόληπτος Φαρμακίδης (τεκτακτοί), Κοντογόνης (ἔκτακτος). Φίλη τὴν Νομικὴν Σχολὴν: Κλωνάρης, Πρόθεδρος τοῦ Αρεού, Ράλλης, Προεδρεύοντος, Φέρερ, ἀρχοπαγίτης (ἔπειται). Μελάνης, ἀντιεισαγγελέας, Αρέσιος Πάνου (ζιμσός). Ιω. Σούτος, Γ. Μαυροκόρδατος, Ἀργυρόπουλος (ἔκτακτοι).

Εἰς τὴν Ιατρικὴν Σχολὴν: Κ. Μαυροκορδάτος, Κ. Βούδρος, Κ. Λευτίκας, Κ. Κωστής, Κ. Όλυμπιος, (ἔκτακτοι). Τραϊάμερος, Πάλλης, Νικολαΐδης, Λιμαδίδης (ἔκτακτοι). Εἰς τὴν φιλοσοφικὴν Σχολὴν: Ν. Βαμβάς, Ρ. Γενναίδης, Οιλεστήρος, Ρώς, Κωνστ. Σχινᾶς, Νέγρης, Βούρης, Λάνδρερος (τεκτακτοί). Φράσας, Ἀλέξανδρος Σούτος, φιλολογίας καὶ αισθητικῆς, (ἔκτακτοι). Δομινάρος, Μανούσος, Κ. Δουκάς, Καΐρος (ἔπειται).

Πρότανις διορίζεται ὁ κ. Κωνστ. Σχινᾶς.

Μ ΑΓ Ι Ο Σ

Διὰ Διατάγματος ἐπειστένεται ἡ ἀμηντεία εἰς τοὺς ἐνδιούς τῶν κατὰ τὸ 1836 ἀποστατικῶν καὶ ληστηκῶν κινημάτων. Εἴσαιρονται τῆς ἀμηντείας ταῦτης ὡρισμένον φυγοὶς ληταὶ ἡ ἀποτάτα, τῶν ὅποιων τὰ ὀνοματεπώνυμα παρατίθενται εἰς τὸ Διάταγμα.

Ι Ο Υ Ν Ι Ο Σ

«Η πανώλης ἐνέσκηψεν εἰς τὸ Πόρον. Εσημειώθησαν 147 κρούσματα.

— Ο ποιητὴς Θ. Ορφανίδης ἐκδίδει συλλογὴν ποιημάτων ὑπὸ τὸν τίτλον «Μέντπος».

Ι Ο Υ Λ Ι Ο Σ

— Απὸ τὰ ἀξιοπειρείεργα τῆς ἐποχῆς: «Αναγινώσκομεν εἰς τὴν «Αθηνᾶν» τὰ ἔξης: «Κάποιας τις τῆς πόλεως Γυθείου ἐφόνευσε πρό δὲλγον ἐν τῷ ορείμεγνες πετηνόν. Επ' αὐτοῦ ἐσήγηες ἐν βέλος διαπειρασμένον εἰς τὴν μιλαν τῷ περιόγυνον του. Εν τούτῳ συμπεριελαύνεται διτὶ τὸ πηγόν τοῦτο προσήχομενο ἀπὸ τὸν ἀγρίους τούς της Αφρικῆς ὅπου προσβλήθη ἀπὸ κανένα διγριόν. Τὸ βέλος εἰνε πολὺ περιέρχεται κατοσκευασμένον, ἐστάλη ἀπὸ παρὰ τοῦ διοικητοῦ τῆς Λακωνίας εἰς τὴν Κραματαβελ τῶν Εσφερικῶν».

— Αἱ ἐφημερίδες δημοσιεύουν λεπτομερεῖας περὶ τῶν κατατάσθησεων λεπτομερεῖας περὶ τῶν θεούκτων ιατρών πουθενάντων τὸν ἀρμάτων κατατάσθησεων κατὰ τὸν Τούρκων. Οὕτω εἰς τὴν Θεούκτην τοῦ Ελλήνων ἀρμάτων οι συνεπλάκησαν μετὰ μικροῦ στρατεύματος τοῦ Εμίλ παστι καὶ τὸ δέντησαν. Λέγεται ἐπίσης διτὶ καὶ εἰς τὸν Αρμαρόν οι Ελλήνες ἀρμάτωλοι ἐκτύπησαν τοὺς Τούρκους καὶ τὸν δέντησαν καὶ διτὶ τοὺς ἐκνήγησαν εἰς μακρὸν διαστήματα.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Δημοσιεύεται ὁ νόμος περὶ κανονισμοῦ ἀντιμισθίας τῶν Δημάρχων.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

— Εκδίδεται «Ημερογράφα Διαταγὴ πρὸς τὸν Βασιλικὸν Στρατὸν διὰ τὴν πόλιας ὁ Βασιλεὺς Οθόνος ἀπονέντος Νομισματοσήμων εἰς τοὺς Γερμανοὺς ἐπέθελοντάς πρὸς ἐκφρασιν τῆς Βασιλικῆς Εὐθερεσίας του. Εν τῇ αὐτῇ διαταγῇ ἐκφάντει τὴν ἀποδοκιμασίαν του. Του διὰ τὰς συκοφαντίας καὶ προσβολῆς ἐφημερίδων τὸν εναντίον προσώπων τῆς ἐκλογῆς τοῦ Βασιλέως καὶ τὴς ἐμπιστούντης Αύτοῦ.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

— Εφημερίδες ἐκδίδονται κατὰ τὴν ἐποχὴν ταῦτην ἐν Αθηναῖς, μεταξὺ τῶν ἀλλών, «Ελπίς», «Ταχυδόρομος», «Αἴλων».

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ